

BRUNA LA BRUIXA

i el tresor dels
gamfosins

Pasqual Alapont
Viv Campbell

ZEBRA
animallibres

La Bruna és amiga meva.

La Bruna fa coses rares!

La Bruna és una bruixa!!!

Cada matí, mentre es pentinava i es rentava la cara davant del mirall, en Miquel s'havia de repetir les mateixes frases en veu alta, perquè allò li costava de creure. La seva amiga Bruna, la seva companya de classe, era una bruixa.

La Bruna no tenia una berruga a la punta del nas, ni duia un barret amb forma de cucurutxo, però era una bruixa de cap a peus, i podia fer màgia. Et podia convertir, si volia, en un ratolí. Bé, podia intentar-ho, perquè a vegades els encanteris li sortien com bunyols i podia passar qualsevol cosa. Una vegada havia fet un sortilegi per ser invisible, però només havia aconseguit fer-se desaparèixer el braç dret. Tenia un

aspecte tan estrany que se'l va haver d'embenar fins que va passar l'efecte. I en una altra ocasió va dir unes paraules màgiques i va fer volar en Miquel fins al capdamunt d'un plataner, però després no va saber com baixar-lo d'allà i el pobre nano es va passar la nit dalt de l'arbre, cantant com un mussol i tremolant de por i de fred.

La Bruna vivia en companyia de la seva mare, en una casa als afores del poble. De ben menuda el seu camp de jocs havia sigut el bosc i se'l coneixia pam a pam. Fins i tot era amiga d'un follet que es deia Fals, una criatura trapassera i molt bromista. Però el que més li agradava, a la Bruna, era anar a la font de l'Encantada, una deu d'aigua on la llegenda deia que hi habitava una fada.

I la llegenda era certa. La Bruna es banyava sovint a l'estany, i podia estar submergida molt de temps parlant amb l'esperit d'aigua. En Miquel sempre patia quan la veia capbussar-se i passaven i passaven els minuts, però la Bruna sempre tornava a la superfície fresca com una rosa.

–Com t'ho fas per respirar dins de l'aigua? –preguntava ell.

I ella feia una ganyota divertida i li ensenyava les palmes de les mans.

–Què vols que hi faci? És molt fàcil: respiro i prou. Com si fos tan senzill. En Miquel ho havia intentat, però quan respirava dins de l'estany s'omplia la boca d'aigua i poc faltava perquè s'ofegués.

–Però com pots parlar amb l'Encantada? –insistia ell.

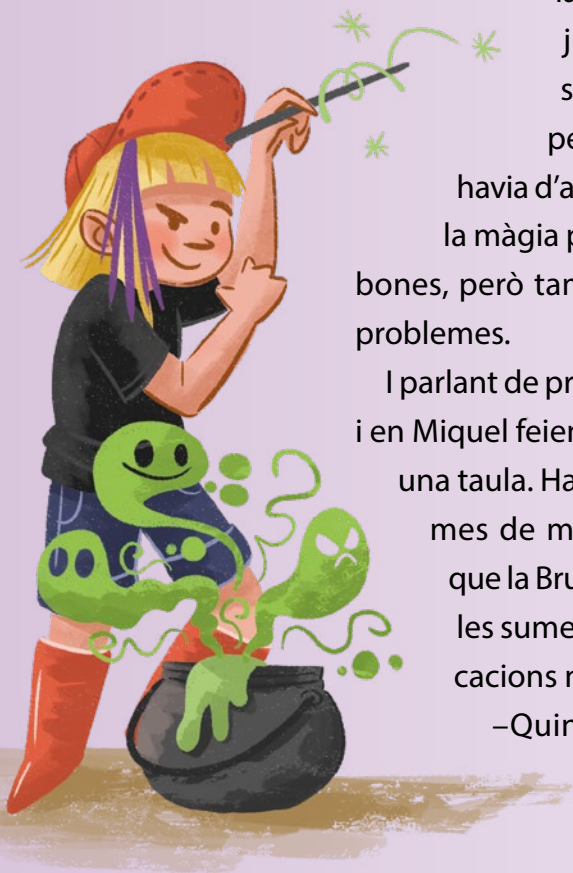
En Miquel s'imaginava que parlar amb un esperit d'aigua devia ser com fer gàrgares, però en realitat la Bruna no parlava amb la fada, sinó que es deixava gronxar per l'aigua, i llavors, com un borbolleig, sentia

la seva veu que li deia conjurs a l'orella. La fada li ensenyava a fer encanteris, però també l'advertia que

havia d'anar amb compte, perquè la màgia podia servir per fer coses bones, però també podia causar molts problemes.

I parlant de problemes: un dia la Bruna i en Miquel feien els deures, asseguts en una taula. Havien de resoldre problemes de matemàtiques, i per més que la Bruna pronunciés sortilegis, les sumes, les restes i les multiplicacions no es feien soles.

–Quina llauna! Que avorrida

que estic de treballar! És que aquí no passa mai res
–va dir la Bruna.

–I què vols que passi? –va somriure en Miquel.

A ell li encantava anar a escola i fer els deures. Va obrir la motxilla per treure'n un regle i va notar que alguna cosa li passava ben arran de les cames. Llavors es va acotar sota la taula per veure què era i es va trobar amb una cara que el mirava de fit a fit. A en Miquel se li van posar els cabells de punta.

Aquella cosa era en Fals. El follet no feia ni dos pams d'alçada, i vestia la seva casaca habitual de color xampinyó.

–Hola –va dir l'homenet mentre, amb un bot d'allò més àgil, s'enfilava a la taula.

–Hola, Fals –va dir la Bruna tractant de reprimir el riure.

Ella es va alegrar de veure el follet, que apareixia i desapareixia quan menys t'ho esperaves, però sempre portava alguna sorpresa. En canvi, en Miquel no estava tan content.

–Quin ensurt! Gairebé tinc un cobriment! Per què no entres per la porta com les persones?

El follet el va mirar, rialler, però no li va fer cas. Per a ell les portes no eren cap obstacle, i tant li feia passar per la porta com travessar una paret. Va agafar el regle

que en Miquel tenia a la mà i va començar a escurar-se les dents.

–Però què fas? –va preguntar el noi.

–Avui m’he menjat un peix podrit i se m’ha quedat una espina entravessada.

En Miquel va fer cara d’ois. El seu regle acabat d’estrenar, el seu regle de color groc fosforescent que feia servir per dibuixar quadrats i triangles, era a l’interior d’aquella boca pudenta.

–Però quin escuradents més estrany –es va queixar el follet.

En Miguel li va prendre l’objecte de les mans.

–No és un escuradents. I no toquis les meves coses!

Llavors es va fixar que hi havia una cosa enganxada a la punta del regle.

Quin fàstic! No volia ni imaginar què devia ser. El primer que faria quan arribés a casa seria desinfectar-lo amb un munt de sabó.

Mentrestant, el follet s’havia acomodad damunt de la motxilla d’en Miquel.

–Però què feu tancats

a casa? –va preguntar–. Per què no veniu amb mi al bosc? Podríem anar a buscar gambosins.

–Què són els gambosins? –va preguntar la Bruna.

–Oh, els gambosins són... són criatures... –El follet va fer un bufit–. La veritat és que no sé gaire bé com són els gambosins. Ningú n’ha pogut agafar mai cap, són molt esmunyedissos, però es diu que tenen un tresor de monedes d’or, sacs i sacs de monedes d’or.

En sentir la paraula *tresor*, en Miquel i la Bruna van alçar les orelles i el follet es va animar a continuar.

–Alguns diuen que són criatures voladores i que viuen dalt dels arbres. Es diu que fan uns crits tan ensordidors que et retrunyen les orelles. Una vegada un gambosí va fer un bram tan fort que el so es va sentir a la Xina.

–Oh, no diguis mentides –va protestar en Miquel–. Ets tan fals com el teu nom.

El follet va tancar els ulls, semblava avergonyit.

–Sí, és una de les meves boles preferides, no puc evitar-ho. La veritat és que els gambosins no viuen dalt dels arbres, sinó en forats putrefactes. Heu sentit parlar dels pets dels gambosins? Són capaços de partir una muntanya per la meitat.

La Bruna va esclafir a riure, el follet sempre la posava de bon humor.

En això, en Fals va agafar la llibreta d'en Miquel i la va examinar del dret i del revés. Es va fixar en els traços que hi havia escrits.

–Què és això? Semblen cagallons de guineu.

–Són els meus problemes de matemàtiques, deixa'ls estar, me'ls has embrutat de fang.

–Que no saps llegir, Fals? –es va estranyar la Bruna.

–Llegir? És clar que sé llegir. –I el follet va mirar la llibreta i va començar a xerrotejar en veu alta:– *Truski retruski fracamalatusa, petrosaorrimanofesta...* Hum, l'escriptura matemàtica és molt interessant. Però crec que no s'entén res!

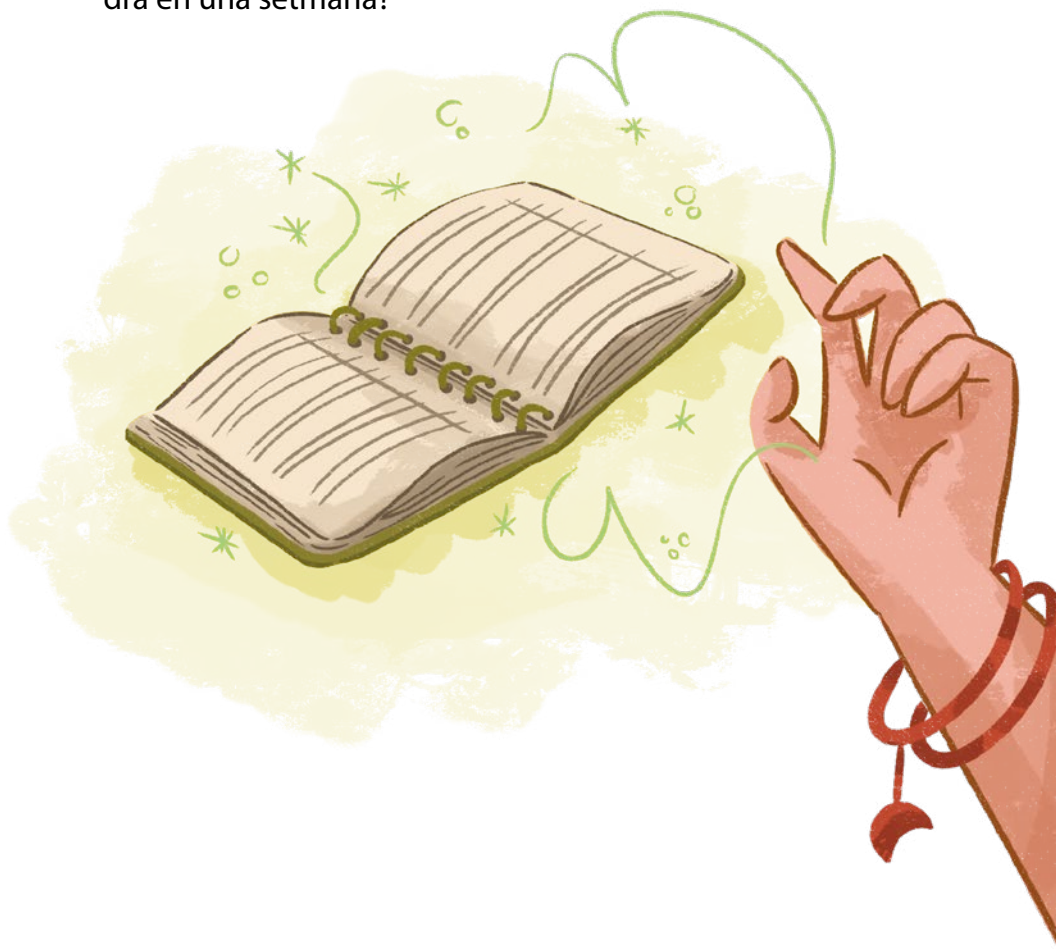
–És clar, estàs llegint les lletres al revés –va dir en Miquel.

La Bruna va fer un gest amb el dit i la llibreta, per art d'encanteri, es va girar a les mans del follet. A en Miquel sempre el sorprenia el poder màgic de la seva amiga.

–Ah, és clar, ara s'entén molt millor, ja ho crec –va dir en Fals, i va tornar a llegir en veu alta:– *Truski retruski fracamalatusta, petrosaorrimanofesta...* Uf! Crec que continuo sense entendre'n un borrall.

La Bruna va agafar la llibreta i va llegir per ell en veu alta:

–Si una gallina pon deu ous al dia, quants ous pondrà en una setmana?

–És un problema –va dir en Miquel.

–Com que un problema! –es va exclamar el follet–.
És genial! Crec que la vostra gallina és la campiona de
les gallines ponedores. No m'importaria tenir-ne una.

–Dic que és un problema de matemàtiques. La
nostra mestra ens posa problemes i nosaltres els hem
de resoldre. És així com aprenem.

El follet va fer uns ulls com unes taronges.

–Apreneu a pondre deu ous al dia?

–No, aprenem a calcular –va dir la Bruna–, i així un
dia podrem anar a la Lluna si ens dona la gana. Sembla

que un no pot ser astronauta si no pot calcular quants ous pon una gallina a la setmana.

–Oh, m’encantaria conèixer la vostra mestra, però sobretot m’agradaria que em presentés la seva gallina. No havia sentit parlar mai d’una gallina que pongués deu ous al dia.

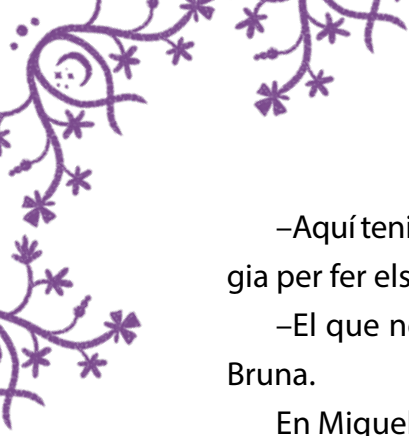
–Crec que la nostra escola no t’agradaria, Fals –va dir la Bruna–. T’hi avorrires com una ostra.

–L’escola no és avorrida – va protestar en Miquel–. Sempre ens ensenyen coses, i fem coses divertides. Demà vindrà un contacontes i ens explicarà una història.

–Oh, m’encanten les històries –va dir el follet–. Crec que un dia us faré una visita.

En aquell moment es va obrir la porta. Era la mare de la Bruna, que els portava llet i galetes. En veu baixa, la Bruna va pronunciar un conjur i el follet es va quedar rígid com si fos un ninot.

–Aquí teniu el berenar. Necessiteu una mica d'energia per fer els deures –va dir la dona.

–El que necessitem és una calculadora –va dir la Bruna.

En Miquel es va sobresaltar.

–És una broma, tros de bleada.

La Bruna sabia que no podia fer servir ni la calculadora ni la màgia per resoldre els problemes de matemàtiques, però és que volia tant anar a jugar al bosc! La seva mare es va adonar de la presència d'en Fals i el va agafar.

–Què és això?

–Oh, és..., és... –La Bruna l'hi va prendre de les mans i l'hi va donar a en Miquel.– És la seva mascota. No pot viure sense ell i se l'emporta a tot arreu. Sempre li està fent petonets i magarrufes, i quan se'n va a dormir l'acotxa amb ell.

En Miquel es va posar vermell com un tomàquet i, per dissimular, va començar a gronxar el follet.

–Oh... Eh... Sí, és el meu peluix, me'l van regalar quan tenia dos anys, és... és...

–És una criatura adorable –el va ajudar la Bruna.

–Això, és una criatura *adorable* –va confirmar en Miquel de mala gana.

La mare de la Bruna va arrufar el nas.

–No sé com ho pots aguantar, la teva criatura adorable fa una pudor espantosa. Vols que el fiqui a la rentadora?

A en Miquel els ulls li van fer pampallugues. Sí, va pensar, estaria bé que en Fals es rentés de cap a peus, roba inclosa, li agradaria veure com quedaven els seus cabells esborrifats, el seu nas de xirivia i les orelles de

pàmpol mentre feia voltes al tambor de la rentadora. A veure si l'homenet deixava de fer-se el graciós. Però la Bruna se li va avançar.

–Oh, està fet d'un material molt delicat, s'ha de rentar a mà, amb un sabó especial.

La mare de la Bruna va fer una ganyota. Va pensar que l'enredaven, però tenia feina a l'altra banda de la casa i no volia perdre temps.

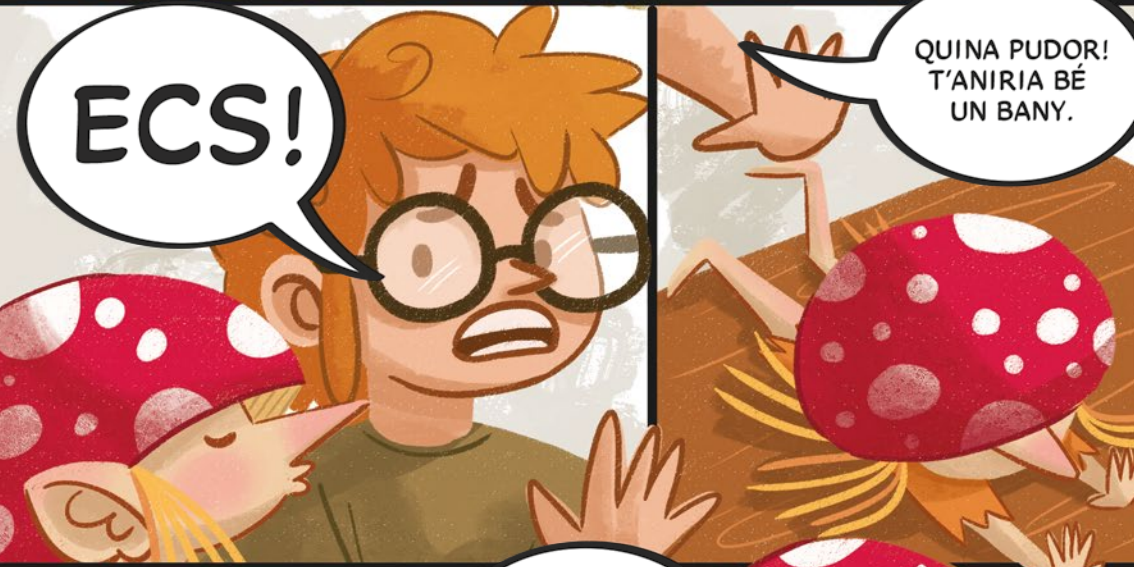
–D'acord, mengeu-vos les galetes i preneu-vos la llet abans que es refredi.

Quan se'n va anar, la Bruna va fer un gest amb el dit i en Fals va reviscolar.

PER QUÈ NO EM FAS UN PETONET, CRIATURA ADORABLE?

ECS!

QUINA PUDOR!
T'ANIRIA BÉ UN BANY.

PERÒ SI EM VAIG BANYAR L'ESTIU PASSAT.

DEIXEU DE BARALLAR-VOS,
I BERENEM.